

MĚSÍČNÍK BUBENEČSKÉ FARNOSTI

LISTOPAD 2024 110

GOTHARD

+Bubeneč

Milí čtenáři, věřím, že nejsem jediný, komu záleží na tom, aby se nás nedotkla válka, ale i na tom, abychom co nejméně museli řešit problémy související s jakoukoli přírodní katastrofou, ať už se jedná o zemětřesení, hurikán či povodně.

Přesto tyto skutečnosti existují, a dokonce docela blízko nás. Častokrát, když ráno vstávám a jako první činnost se ještě u postele modlím, mě poslední týdny napadají otázky, zda bych se dokázal v podobných situacích zachovat tak, jak se křesťan (nejen kněz) zachovat má. Zajisté, můžeme diskutovat o tom, jak se křesťan vlastně má zachovat. A můžeme to rovnou otestovat na svých postojích, myšlenkových i skutkových, vzhledem k Ukrajině, na jejímž území se stále válčí a jejíž muži jsou na frontách vystaveni skutečnému, nejen pomyslnému nebezpečí zabití, ale i vzhledem k několika desítkám obcí v Čechách i na Moravě, které byly v září postiženy povodněmi a které se s blížící se zimou skutečně bojí, zda její obyvatelé budou toto nelehké období prožívat v klidu a v komfortu, který většina obyvatel Česka již považuje za samozřejmost.

Chování křesťanů, tedy lidí, kteří se křtem zařadili mezi učedníky Ježíše Krista, je stanoveno: jakkoli Bůh ponechává každému z nás svobodu, nepřestává nás zároveň učit, jak a k čemu tuto svobodu využívat. Možná stejně jako mě kdysi někoho napadne, jaká je to vlastně svoboda, když nám souběžně diktuje, co je správné.

Svoboda každého člověka totiž spočívá v tom, že tu Boží cestu může odmítnout. Přímou nebo nepřímou. Přímou tím, že ač ví, co je správné, zachová se zcela jinak. A nepřímou

tím, že tu Boží cestu ani nezná (protože nemá čas nebo chuť ji poznávat), anebo je dokonce přesvědčen, že ji zná, a ztotožňuje ji se svými představami.

Toto nebezpečí hrozilo lidstvu vždycky. Když si Bůh v Egyptě našel židovský lid, jehož předkové byli uprostřed konzumního a utilitaristického polyteismu ochotni uznat existenci jediného Boha, jenž je neuchopitelný a jako jediný kompetentní člověka vést a určovat, co je pro něj správné a dobré, vyvedl ho ze země, kde žil v otroctví, na poušť.

Toto mezidobí mezi Egyptem a překročením Jordánu je v Bibli vloženo do 40 let. Čtyřicet v biblickém jazyce nemusí nutně znamenat totéž jako v jazyce matematickém. Nicméně je jisté, že to byla doba, v níž vymřela celá jedna generace, a vlastní území mohla obdržet ta nová pouze tehdy, když pokorně uzná, že bude naslouchat těm, které Hospodin určí k tomu, aby jim četli a vykládali Jeho Slovo.

Lid tak stojí nedaleko jordánského brodu u města Jericha a slibuje, že se už nikdy nezachová stejně jako jejich „otcové“, kteří reptali na cestě z Egypta několikrát. Vlastně často. Svým způsobem vlastně pořád.

Už několik dnů po odchodu z Egypta nejsou spokojeni, že jim Bůh nedává dostatek jídla, na které byli zvyklí. Necelý měsíc poté dokonce tlačí na Árona (v době, kdy Mojžíš není s nimi v táboře), aby jim představil Boha jinak, než to ohlašoval jeho bratr Mojžíš, a on nakonec tlaku lidí podlehne. Když se pak kolem nich strhne mela a začnou umírat, vylekají se a slíbí Mojžíšovi i Bohu, že si vždy najdou čas na poznávání, poslouchání i plnění toho Slova, které jim Mojžíš předkládá. Ale už krátce poté, co zapomenou na své mrtvé, se rozhodnou vzepřít Mojžíšovi a nahradit ho někým, kdo jim bude víc po vůli. A zanedlouho poté zase remcají, že se pořád potulují po poušti, kde není dostatek vody...

To není jen historie židovského lidu, to je Boží Slovo, adresované celému lidstvu a všem pokolením. Tedy i nám...

P. Miler

Bula, kterou papež František vyhlásil rok 2025 za Jubilejní (Svatý) rok, je poměrně dlouhá. Nicméně je to slovo, které napsal nám všem, kteří jsme součástí katolické církve. Pojdme si z tohoto dokumentu připomenout aspoň pár myšlenek:

„*Spes non confundit*“. „Naděje neklame“ (Řím 5,5). Právě ve znamení naděje dodává apoštol Pavel odvalu komunitě křesťanů v Římě. Naděje je také hlavním poselstvím nadcházejícího Svatého roku, který papež podle starobylé tradice vyhlásuje každých pětadvacet let. Myslím na všechny *poutníky naděje*, kteří se vypraví do Říma, aby zde zažili Svatý rok, a na všechny, kteří nebudou moci přijet nebo přijít do města apoštolů Petra a Pavla a budou tento Rok slavit v místních církvích. Kéž je to pro všechny čas opravdového a osobního setkání s Pánem Ježíšem, který je „dveřmi“ spásy (srov. Jan 10,7–9), s tím, kterého církev, jak je to jejím posláním, vždy, všude a všem hlásá jako „naši naději“ (1 Tim 1,1).

Svatý Pavel je velký realista. Ví, že život sestává z radostí a bolestí, že láska je podrobená zkoušce, když narůstají potíže a zdá se, že utrpení naději zlomí. Přesto píše: „Chlubíme se i souženími. Víme přece, že soužení plodí vytrvalost. Vytrvalost (plodí) osvědčenost, osvědčenost (plodí) naději“ (Řím 5,3–4). Pro apoštola Pavla jsou soužení a utrpení typickými okolnostmi, se kterými mají co do činění ti, kdo hlásají evangelium v podmínkách nepochopení a pronásledování (srov. 2 Kor 6,3–10). I v takových situacích lze ale skrze temnotu zahlédnout světlo. Člověk totiž zjistí, jakou odvalu mu k evangelizaci dodává síla, která pramení z Kristova kříže a zmrtvýchvstání. A to vede k růstu v ctnosti, která je úzce spojena s nadějí: *trpělivosti*.

Už jsme si zvykli na to, že ve světě, kde se spěch stal konstantou, chceme všechno a teď hned. Člověk už nemá čas, aby se setkal s druhými, a často je i v rodinách složité se společně sejít a v klidu si promluvit. Trpělivost ustupuje spěchu, což je lidem k jejich velké škodě. Na její místo se tak dostávají netrpělivost, nervozita, někdy i bezdůvodné násilí, které plodí nespokojnost a uzavřenost.

Není náhodou, že zásadním prvkem každého Svatého roku je *pouť*. Pro toho, kdo

hledá smysl života, je charakteristické, že se vydává na cestu. Pěší pouť velmi napomáhá ke znovuobjevení hodnoty ticha, námahy a toho, co je podstatné. Ani v nadcházejícím roce se *poutníci naděje* neopominou vydat po starodávných i nových stezkách, aby intenzivně zakusili Svatý rok. Navíc v samotném městě Římě budou kromě tradičních cest po katakombách a sedmi římských kostelích k dispozici další trasy, které poutníky povedou po stopách víry.

„*Věřím v život věčný*.“ Tak vyznáváme svou víru a v těchto slovech nachází křesťanská naděje stěžejní pilíř. Je to vpravdě „božská ctnost, kterou toužíme [...] po věčném životě jako po svém štěstí“. Druhý vatikánský koncil říká: „Jestliže naopak tento božský základ a naděje ve věčný život chybí, je důstojnost člověka, jak se dnes můžeme často přesvědčit, vážně poškozena a záhady života a smrti, viny a bolesti zůstávají bez řešení, takže lidé nezdědka upadají do beznaděje.“ My ovšem, když hledíme na plynoucí čas, máme v ctnosti naděje, v níž jsme byli spaseni, jistotu, že dějiny lidstva a každého z nás nesměřují do nějakého slepého bodu nebo do temné hlubiny, ale k setkání s Pánem ve slávě. Žijme tedy v očekávání jeho opětovného příchodu a v naději, že v něm budeme žít na věky. Kéž s tímto vědomím přijímáme za své zvolání prvních křesťanů, které je plné pohnutí a kterým končí Písmo svaté: „Přijď, Pane Ježíši!“ (Zj 22,20).

V duchu papežových slov se i my u Svatého Gotharda vydáme „na cestu“: projdeme si základní pravdy naší apoštolské víry. Jedno úterý v měsíci si probereme večer při mši jeden z článků naší víry, o němž pak v kostele po skončení mše můžeme pohovořit a blíže si ho vysvětlit.

Měsíc říjen byl v rámci farního projektu Modlitby za bezpečí a mír ve světě věnován Ghaně. U této příležitosti nás na dálku pozdravil předseda Ghanské biskupské konference Mons. Matthew Kwasi Gyamfi. Osobní pozdrav přinesla i velvyslankyně této země v České republice paní Doris Brese.

Draží bratři a sestry v Kristu, posílám vám pozdravy pokoje, lásky a radosti od Ghanské katolické biskupské konference! S nesmírnou vděčností a v duchu solidarity vám posílám i tento dopis, protože jste se sešli v Římskokatolické farnosti u kostela sv. Gotharda – Bubeneč, abyste si během Modlitby za svět připomněli a podpořili naši milovanou Ghanu. Vaše vzpomínka na Ghanu ve vašich modlitbách v této klíčové chvíli, kdy jdeme k volbám, abychom zvolili naše vedoucí představitele, je hlubokým aktem křesťanské lásky, který podtrhuje jednotu, kterou sdílíme jako jedno tělo v Kristu, přestože nás od sebe dělí tisíce kilometrů. Připomínáme si slova svatého Pavla Korintánům: „Vždyť jsme byli všichni pokřtěni v jednom Duchu v jedno tělo – Židé i Řekové, otroci i svobodní – a všichni jsme byli napojeni jedním Duchem“ (1 Kor 12,13).

Skutečně, modlitbou překračujeme hranice a spojujeme svá srdce ve společném cíli. Ghana, stejně jako mnoho národů na celém světě, čelí výzvám v různých sociálních, ekonomických i duchovních oblastech. Přesto právě díky modlitbám naší celosvětové křesťanské rodiny opětovně nacházíme sílu, naději a vedení. Vaše přímlyvy za mír, prosperitu a harmonii v Ghaně jsou nejen projevem dobročinnosti, ale také svědectvím o propojenosti celého lidstva v Božím plánu.

Hluboce nás povzbuzuje vaše touha podporovat nás modlitbou a prosíme vás, abyste se i nadále modlili za naše vedoucí představitele, aby vládli moudře a spravedlivě, za naše společenství, aby žila v harmonii a míru, a za naši církev v Ghaně, aby zůstala věrná autentickému učení a byla majákem naděje a služby. Na oplátku vás ujišťujeme, že se i my budeme modlit za vás. Kéž Duch Svatý nadále žehná vašemu farnímu společenství jednotou, vírou a láskou. Ať Pán žehná vašemu národu, České republice, pokojem a trvalou milostí.

A kéž všichni společně jako bratři a sestry kráčíme a vydáváme svědectví o Kristově lásce ve světě, který ji tak zoufale potřebuje. Ještě jednou vám děkuji za vaše modlitby a kéž nám všem naše společná přímlyva přinese hojné pozhnutí.

*Mons. Matthew Kwasi Gyamfi,
předseda Ghanské biskupské konference*

Pane faráři, milí farníci, dámy a pánové, dovoluji mi, abych na úvod vyjádřila hlubokou vděčnost a uznání Římskokatolické farnosti v pražském Bubenci za to, že dnešní večerní program věnovala Ghaně, i za Vaše úsilí o podporu míru a bezpečí ve světě prostřednictvím speciálních programů s diplomatickými misemi v České republice.

Velvyslanectví Ghany v Praze bylo poprvé zřízeno v roce 1961, ve stejném roce, kdy bylo zřízeno i Velvyslanectví České republiky v ghanské Akkrě. To odráží nejen dlouholetou povahu vztahů našich dvou zemí, ale také silné vazby přátelství a spolupráce, které mezi našimi zeměmi existují.

Ghana je mezinárodně proslulá jako jeden z největších producentů zlata a kaka. Jsme také známí jako velmi pohostinná země a země s bohatým kulturním dědictvím. Stále více jsme však známí také jako maják míru a stability v Africe. Naše demokratické hodnoty, právní stát a dodržování lidských práv, stejně jako náboženská tolerance, která v naší zemi panuje, jsou celosvětově uznávány a obdivovány. Ghana je zemí, kde vedle sebe v naprosté harmonii koexistují různá náboženství – křesťanství, islám, tradiční africká náboženství a mnoho dalších, což podporuje mír a stabilitu, které se těšíme.

Vzhledem k tomu, že svět stále čelí rostoucím výzvám v podobě válek, terorismu, pandemií, klimatické krize a dalších, nelze přeceňovat úlohu náboženství při propojování lidí, podpoře porozumění a harmonie mezi různými národy, kulturami a vírami na světě. Děkujeme proto církvi za tuto iniciativu a za to, že se dnes večer soustředila na Ghanu. Přeji vám všem příjemný večer. — Děkuji vám.

Doris Adzo Denyo BRESE

Co může udělat pro mír ve světě obyčejný člověk? Nic? Jen čekat, co udělají vlády světa a jak budou reagovat jednotlivé národy na různé národnostní nebo náboženské konflikty? Něco přece jen udělat můžeme. V několikaletém projektu Modlitba za svět putujeme doslova po celém světě: každé první pondělí v měsíci v 17:30 je u Sv. Gotharda sloužena mše za určitou zemí, po níž následuje přednáška, ukončená představením státní hymny. Celý měsíc se pak společně i osobně modlíme na úmysly, týkající se této země. Chceme prosit Boha za bezpečný svět, aby byl místem života nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se teprve narodí.

Grenada

4. listopadu 2024 – 2. prosince 2024

Grenada je jeden z nejmenších a nejmladších států západní polokoule. Rozloha činí 344 km², tedy zhruba jako dvě třetiny Prahy. Svou nezávislost datuje teprve od 7. února 1974, předtím se jednalo o britskou kolonii.

Pokud se nekoná nějaká politická nebo klimatická katastrofa, stojí obvykle mimo

zájem světové veřejnosti. Na první stránky médií se dostala v roce 1983, kdy politická nestabilita vyústila nejen v převrat, ale i v pravou charismatického, avšak prokomunisticky orientovaného vůdce Maurice Bishopa, jehož dnes připomíná název mezinárodního letiště v hlavním městě St. George's. Následovala několikaměsíční invaze amerických vojsk označená kódovým názvem Urgent Fury, než byla situace po nových volbách víceméně stabilizována.

Ostrov Grenady leží na jižním okraji oblasti hurikánů, takže se jim většinou vyhnu, tím nečekanější je pak situace, když některý z nich udeří plnou silou a ničí vše, co mu stojí v cestě. Po roce 1955, kdy hurikán Janet poničil téměř všechny budovy a plantáže a zabil 122 lidí, se zdálo, že se příroda umoudřila, nicméně o padesát let později roku 2004

hurikán Ivan zlikvidoval 90 % staveb a 39 lidských životů. A ještě překvapivější bylo, když po necelém roce hurikán Emily zničil i to, co ten předchozí nestihl. Naposledy Grenada zaúpěla pod hurikánem letos v červenci, kdy se tropická bouře Beryl změnila na hurikán během necelých 48 hodin.

Obyvatelstvo Grenady je však hrdé a nevzdává se. I když vlastně nejde o původní populaci – ta skončila neslavně: poslední zbytky Karibů a Aravaků roku 1650 skočily do moře ze čtyřicetimetrové skály v místě, jemuž se dnes říká Sauteurs, čili skokani. Grenadané jsou tedy téměř beze zbytku potomkové afrických otroků, kteří sem byli přivezeni jako levné pracovní síly na francouzských a anglických lodích. Kromě vlastního území další dvě třetiny Grenadanů žijí na jiných karibských ostrovech anebo v USA či ve Spojeném království.

Jakkoli jde o malý stát, po Indonésii je druhým největším vývozcem muškátového oříšku na světě. Kromě toho vyváží do většiny zemí také skořici, zázvor a hřebíček.

Hurikány zasažená ekonomika se uzdravuje rostoucím turismem, stále více bohatých Američanů využívá jak nižších cen, tak i čistých pláží nejen tří hlavních, ale i několika menších ostrovů, které tvoří souostroví Grenadiny. Pro rok 2024 se tato malá země dokonce dostala mezi top prázdninové destinace prestižních amerických cestovních agentur. Mezi grenadské zajímavosti pak určitě patří i 65 soch v životní velikosti stojících na mořském dně.

Večer věnovaný Grenadě

4. listopadu 2024:

17:30 mše svatá s úmyslem za Grenadu,
18:15 prezentace základních informací (Šimon Slivanský), historických a náboženských souvislostí (P. Miloš Szabo) a monitoring současného dění v zemi (Jiří Václavek).

Když končil svou kostelnickou službu obětavý Zdeněk Kopka, vydatně podporovaný svou manželkou Věrou, bylo jasné, že se těžko najde někdo nový, kdo by dokázal nalézt čas i sílu v takové míře, jak to dělal on. Bylo nutné vytvořit tým lidí, kteří si rozdělí jednotlivé mše i úkoly. Tým se nakonec povedlo sestavit a tvoří ho čtyři laskaví a pracovití lidé. Jednou ze tří žen je Eva Žaloudková.

v sobě víru v Boha něco jako dluh nebo potřebu vnitřního uspořádání. Už mně bylo skoro padesát, když jsme se se synem přestěhovali na Žižkov. Jednou jsem se šla podívat do kostela sv. Prokopa. Byla mše. Zaujalo mě kázání a já přišla příští neděli znova. Neplánovala jsem se začlenit mezi farníky. Ze všeho jsem měla velký respekt. Ale s lidmi z kostela jsme se zdravili, usmívali jsme se na sebe. V kostele jsem se cítila v klidu a... hezky.

Poprosila jsem kamarádku, jestli s ní někdy nemůžu jít na mši. Chodila ke sv. Ludmile. „A nebude vadit, že nevím, co dělat? Nepohorším někoho?“ Zasmála se: „Ne, pojd! Nemusíš nic dělat.“

Pak se cesta rozšiřovala. Potkávám fantastické lidi, prožívám nádherná přátelství, společné modlitby... Můj život se obrátil. Navštěvuji hledače a biblické hodiny...

Kamarádka mi zjistila, že jako mimino jsem byla pokřtěna u husitské církve.

A já na Bílou sobotu přecházím ke katolické církvi. První zpověď, první svaté přijímání... já smím. Já smím! I když nemám sebevědomí. I když jsem svobodná matka...!

Jednou pozvali do kostela řeholnice a řeholníky. Povíдали jsme si. Postupně říkali, co je přivedlo k rozhodnutí, být v řádu. Jeden přečetl knížku, která ho silně oslovila, jeden potkal dobrého člověka, jedna, že pocítila lásku ke Kristu... A jedna řeholnice řekla: „Já jsem najednou uctívala velkou, obrovskou lásku. Od někoho k sobě samé. Cítila jsem se milována. Od Krista, od Boha...“

Kostelničení – příprava na setkání s Bohem. Vnitřní chvění. Nepokazit! Snad nic nepokazím. V kostele krásné květiny, obrazy a sochy svatých, připravené věci, sounáležitost, síla prožitku i klid a ticho...

Je hezké být kostelníkem.

Eva ŽALOUDKOVÁ

Hezký den, farníci, jmenuji se Eva Žaloudková. Patřím mezi čtyři kostelníky, kteří pomáhají v kostele sv. Gotharda. Taky jednou za měsíc pomáhám při úklidu kostela.

K praktikující víře jsem přišla až v dospělosti. V rodinném albu byla fotografie, jak mě rodiče drželi při křtu – v kapli blízko porodnice. Rodiče mě ale dál ve víře nevedli. Cítila jsem

Milí čtenáři, v minulém čísle jsme avizovali materiální sbírku pro komunitu sester vincentek ve Staré Boleslavi. Akce se uskuteční v neděli 10. listopadu po obou nedělních mších do 12:30.

Konkrétní materiální pomoc bude směřovat převážně na projekt, který spočívá ve zprostředkování ubytování ve stavebních buňkách pro starší a nemocné muže, kteří byli dříve bez domova. Cílem projektu je vytváření podmiнок pro nové vkročení do života, zvyšování lidské důstojnosti a učení se nést odpovědnost.

Klienti se zde starají o ovce, shánějí si dřevo na topení... Tento projekt provozují sestry vincentky již několik let.

Důvody, proč by naše pomoc, energie a úsilí měla směřovat právě do Staré Boleslavi:

- naše osobní zkušenost s velmi dobře odvedenou prací vincentek
- naše osobní zkušenost s obdivuhodně naplňovaným posláním sv. Vincence
- fakt, že o činnosti sester vincentek se mnoho neví a mnoho se o ní nemluví
- bude zima

Budeme rádi, když pro tyto muže přinesete něco z následujících komodit:

Oblečení: pánské spodní prádlo, ponožky, trička, mikiny, tepláky, čepice, rukavice

Potraviny: Pouze trvanlivé (olej, těstoviny, rýže, trvanlivé mléko, konzervy, bujón)

Další rovinou podpory bude sbírka pro Centrum pomoci rodinám sv. Luisa, které se zaměřuje na sociálně slabé jedince, rodiny a rodiče samoživitele.

Pro tuto skupinu poptávají sestry zejména tyto věci:

Dětská drogerie, konkrétně: dětské pleny (zejména větší velikosti), dětská kosmetika, umělé mléko

Těšíme se na spolupráci!

Anežka a František

6. listopadu 2024**210. ARCHA ÚMLUVY***Deuteronomium, kap. 10*

V různých překladech Bible nalézáme také rozličná pojmenování schrány, kterou Mojžíšovi přikázal vyhotovit Hospodin, aby v ní byly chráněny předměty se zvláštním vztahem k samotnému Bohu. Zatímco některé z nich zůstávají u pouhého pojmenování „schrána“ jako označení pevné konstrukce, kterou měli mít Izraelité na začátku svého průvodu anebo uprostřed lidu, podle toho, o jakou příležitost se jednalo, jiné překlady sahají po názvu „archa“, protože v originálu biblického textu je použito stejné slovo jako při zhotovení plavidla, které zachránilo Noeho a jeho rodinu v čase potopy. A jelikož je s touto schránou spojován stejný úděl – právě ona reprezentuje přítomnost samotného Hospodina, který svůj lid zachraňuje mezi všemi pohanskými národy, nezřídka se setkáváme s pojmem „archa“. A protože první, co bylo do ní vloženo, byly kamenné desky Smlouvy ze Sinaje, často je spojována do výrazu Archa smlouvy anebo též Archa úmluvy.

13. listopadu 2024**211. ZKŮŠENOST IZRAELE***Deuteronomium, kap. 11*

Podle židovské nauky má každá generace od Boha speciální úkol a je její povinností ho splnit. Mojžíš zde mluví ke generaci, která nastoupila po té reptající, jejíž většina života se odehrála na poušti, kde i zemřela. Tito lidé však mají vstoupit do zaslíbené země a začít nový život, ovšem podle přikázání a nařízení, která Bůh dal ještě jejich otcům právě na poušti. Nesmí

se tedy začít chovat svévolně a nezodpovědně. Hospodin se dokáže vypořádat jak s cizí nepřátelskou mocností, tak i s těmi Izraelity, kteří ho nebudou poslouchat. To první Boží vítězství je chápáno jako povzbuzení k důvěře v Jeho moc, to druhé má být odstrašujícím příkladem pro ty, kteří by měli tendenci žít život nikoli podle Božích ustanovení, ale podle svého vlastního úsudku. Láska k Bohu pak má člověka vést k tomu, že po celý život bude poznávat jeho nařízení, ustanovení a příkazy.

20. listopadu 2024**BIBLICKÝ VEČER NENÍ****27. listopadu 2024****SDÍLENÍ***Deuteronomium, kap. 9–11*

Na závěr měsíce se opět sejde společenství čtenářů Bible, aby se vzájemně podělili o to, co jim Boží Slovo za poslední týdny dalo a k čemu je vedlo. Jakým způsobem oni dnes vnímají závazek žít v současné době podle toho, co je psáno v Bibli a zda jsou si ještě vědomi toho, že nejdůležitějším posláním naší současné věřící generace je představit světu, že žít podle Bible není něco zastaralého a překonaného, ale naopak je to jediná naděje, jak přežít a doufat v Boží milosrdenství, které jako jediné může znovu a znovu odpustit lidu, který sešel ze správné cesty. Aby to však bylo možné, je potřebné, aby se lid k tomuto svému provinění přihlásil a slíbil Bohu, že začne od začátku žít tak, jak je psáno v jeho Zákoně.

I když to někteří kněží považují nejen za možné, ale dokonce za užitečné a důležité, ze své podstaty není mše svatá určena k tomu, aby ji kněz sloužil sám, bez přítomnosti věřících. Dokonce ani přítomnost jediného věřícího, ať už je to řadový křesťan, nebo jáhen, není považována za rozumný důvod k tomu, aby mše svatá byla slavena.

Argumentace některých kněží nebo i teologů, že se mši samotný kněz posvěcuje, nebo dokonce, že sloužení mše za nějaký úmysl knězem i o samotě má větší dopad než modlitba na tento úmysl beze mše, nemá podklad ani v biblickém textu, ani v katolické nauce. Jako model, z něhož někteří čerpají, nelze brát ani dobu pronásledování či věznění kněží, kteří sloužili eucharistii potají, často tak, že o tom netušili nejen nikdo z jejich okolí, ale někdy ani ti, kteří s nimi sdíleli celu.

Rozdíl mezi popsanou situací a dnešní dobou je markantní: v případě, že je kněz mimo svou farnost (nebo ji vůbec nemá svěřenou), se dnes může spojit s místní komunitou a buď domácímu knězi nabídnout svou výpomoc, buď s ním u jednoho oltáře koncelebrací vnitřně i navenek manifestovat jedno společné kněžství a bratrství v této službě, anebo se zúčastnit kolegou slavené mše svaté jako součást Božího lidu.

Ježíš ustanovil Eucharistii jako pokrm a apoštoly (resp. biskupy a kněze) pověřil, aby tento pokrm pro věřící všech časů připravovali. Pokud není tento pokrm pro koho připravovat, pak se samotný kněz má zařadit do té komunity, která tento pokrm již má připravený v dostačujícím množství, a svou kněžskou službu vnímat více v dalším a jedinečném rozměru, kterým je získávání učedníků ohlašováním a praktikováním Ježíšovy nauky.

Všeobecné pokyny k římskému misálu to výslovně uvádí mj. takto:

254. Mše bez přísluhujícího nebo alespoň někoho z věřících se nemá slavit, ledaže by k tomu byl spravedlivý a rozumný důvod. V takovém případě se vynechávají pozdravy, pokyny a požehnání na konci mše.

Pokračování Všeobecných pokynů k Římskému misálu →

IV. NĚKTERÉ VŠEOBECNĚJŠÍ NORMY PRO VŠECHNY ZPŮSOBY SLAVENÍ MŠE**Uctění oltáře a evangeliáře**

273. Podle tradičního zvyku se oltář a evangeliář uctívají políbením. Kde však tento způsob neodpovídá tradicím nebo svérázu určitého kraje, určí biskupská konference se souhlasem Apoštolského stolce místo něho jiný způsob, který se má používat.

Pokleknutí a úklona

274. Pokleknutí pravým kolenem až k zemi symbolizuje klanění; proto je vyhrazeno Nejsvětější svátosti a svatému kříži od slavnostního uctívání při liturgickém úkonu Památky umučení Páně na Velký pátek až do začátku velikonoční vigilie. Při mši pokleká celebrující kněz třikrát: po ostenzi hostie, po ostenzi kalicha a před přijímáním. Zvláštnosti, které je třeba zachovávat při koncebrované mši, jsou uvedeny na příslušném místě. Je-li však v presbytáři svatostánek s Nejsvětější svátostí, kněz, jáhen a ostatní přísluhující poklekají, když přicházejí k oltáři a když od něho odcházejí, nikoli však během slavení mše. Jinak poklekají všichni, kdo před Nejsvětější svátostí přecházejí, pokud nejdou v průvodu. Přísluhující, kteří nesou v průvodu kříž nebo svíce, dělají místo pokleknutí úklonu hlavou.

275. Úklona znamená projev úcty a vážnosti prokazované samotným osobám nebo jejich znamením. Rozlišují se dva druhy úklon: hlavy a těla.

- a. Úklona hlavy se dělá, když jsou jmenovány všechny tři božské osoby současně, rovněž při jménu Ježíšově, Panny Marie a světce, k jehož cti se mše slaví.
- b. Úklona těla neboli hluboká úklona se dělá: před oltářem; při modlitbách Očisti srdce i ústa a S duší pokornou; ve vyznání víry při slovech Skrze Ducha Svátého; v římském kánonu při slovech V pokoře tě prosíme. Stejnou úklonu dělá jáhen, když žádá o požehnání před čtením evangelia. Kromě toho se kněz poněkud sklání, když pronáší slova Páně při proměňování.

Slavnostní otevření c. k. státní dráhy Praha – Olomouc v roce 1845 (pokračování v popisu zahajovací jízdy)

str. 86, slp. 2

Dříve než budeme pokračovat v líčení dalšího průběhu jízdy, věnujme letmý pohled na trať samotnou. Mezi sedmi možnými trasami, které byly zvažovány pro železniční dráhu z Vídně do Prahy, skýtalce trasa přes Olomouc, kam už byla železnice z Vídně dokončena, díky údolím řek Moravy, Sázavy, Tiché Orlice a Labe nejpříznivější terénní a výškové poměry.

Tato trasa i představovala nejnižší náklady. Veškeré náklady na zbudování trati z Olomouce do Prahy o délce 33 ¼ mil¹ byla vyčíslena na 17 559 275 zlatých konvenční měny.² Jakmile bylo rozhodnuto o provedení této železniční trasy, byla její výstavba rozdělena do dvou úseků:

str. 87, slp. 1

úsek z Olomouce do Pardubic o délce 19 1/8 míle (: přesněji 76 532 sáhů)³ a úsek z Pardubic do Prahy o délce 14 1/8 míle (: 56 500 sáhů).⁴

Stavbu prvního úseku vedl pan c. k. vrchní inženýr Karl Kreißler, zatímco stavba druhého úseku byla svěřena panu c. k. vrchnímu inženýrovi Antonu Jünglingovi. Dozor nad celou stavbou vedl c. k. inspektor pan Alois Negrelli. Stavebníky nadzemních i podzemních staveb byla firma bratří Kleinů. Stavba celé trati byla zhotovena pro dvojitě koleje, které měly podobně jako na Severní dráze císaře Ferdinanda rozchod 4 stopy a 6 ½ palců.⁵

Dočasně ovšem byla na celé trati s výjimkou úseku z Prahy do Běchovic položena jen jedna kolej. Veškeré železné části byly vyrobeny v tuzemsku a dodány železárnami ve

str. 87, slp. 2

Vítkovicích, Sobotině, Prevalje,⁶ Neubergu,⁷ Blansku, Ransku, Ostrově, Chlumu u Třeboně a dalších. Pro provoz na této železniční trati bylo prozatím pořízeno 48 lokomotiv, které byly pojmenovány buď podle provincií, nebo dle různých stanic či lokalit, které dráha míjela. Velká část jich byla postavena v tuzemsku, a sice v továrně ve Vídeňském Novém Městě,⁸ ostatní pak

u Cockerilla v Seraingu (: Belgie); částečně u Meiera v Mylhúzách (: Alsasko);⁹ částečně i u Norrise ve Philadelphii. Byly sice zařízeny na vytápění dřevem i uhlím, provozně se k vytápění používalo jen dřevo. Vagony měly osm kol a byly rozděleny do tří tříd, z nichž oddíly první a druhé třídy byla zařízeny pro 48 osob, oddíly třetí třídy pro 64 osob.

Foto, transliterace, transkripce
a překlad: PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D.

¹ Tj. cirkla 252,23 km (= jednalo se o tehdy užívanou tzv. rakouskou poštovní míli).

² Tužkou připsáno: „Až do Vídně se jednalo o 60 mil.“ (tj. cirkla 455,16 km).

³ Tj. cirkla 144,13 km (údaj v závorce pro sáhy byl ovšem pisatelem nepřesně opsán).

⁴ Tj. cirkla 107,15 km.

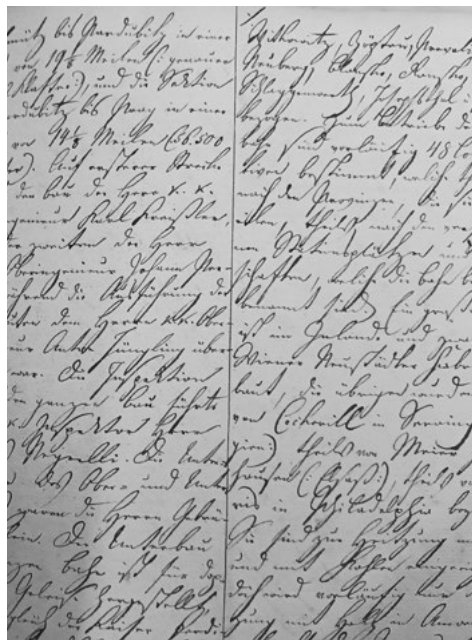
⁵ Tj. cirkla 1,435 m (již tehdy identický s tzv. normálním či Stephensonovým rozchodem)

⁶ V originálu: Prevali, tj. Právali, dnešní Prevalje ve Slovinsku.

⁷ Jednalo se o hut v Neubergu ve Štýrsku.

⁸ Tj. Wiener Neustadt v Dolních Rakousích.

⁹ Tj. Mulhouse, resp. Mühlhausen v Alsasku

Dušíčková mše / 2. 11. 2024

Součástí naší katolické víry je „věřím ve společenství svatých“. Když se vrátíme do doby, kdy byla tato dogmatická věta formulována, uvědomíme si, že dvěma slovům dnes rozumíme jinak než tehdy. „Společenství“ nebylo shromáždění nebo seskupení lidí stejných názorů nebo ideálů, ale komunita lidí, která spolu komunikovala, a to i přes rozdíly v některých názorech anebo přes sociální nebo majetkové odlišnosti. „Svatí“ zase nebyli pouze ti, kteří již byli církví kanonizováni (těch v té době bylo opravdu minimum), ale všichni ti, kteří byli ke svatosti podle společné víry určeni: tedy jak živí, tak zemřelí pokřtění. Mezi těmito dvěma skupinami existovalo propojení, které nezastavila ani smrt. Křesťané věřili, že zatímco ti živí mají svými skutky lásky, návštěvou hřbitovů, modlitbou, ale i nemalými dobrovolně přinášenými obětmi pomoci zemřelým dosáhnout plného patření na Boží slávu, ti zemřelí pak pomáhají těm živým, aby nesehali ve víře a vytrvali v životě až do konce. V sobotu 2. listopadu bude v 15 hodin na bubenečském hřbitově bohoslužba, při níž nejen vyznáme tuto víru, ale i prakticky zkusíme jeden druhému pomoci. My zemřelým a oni jednou nám.

Příprava rodičů ke křtu dítěte / 17. 11. 2024

Dítě není schopno rozhodovat samo za sebe, je teprve na začátku formace – fyzické, společenské i duchovní. I když to nezní příliš povzbudivě, je nutné si přiznat, že mnozí dnešní rodiče si podvědomě děti „pořizují“, nepřijímají je: „přijmout“ někoho znamená primární aktivitu zvenčí a podřízení zevnitř (tedy dítě přichází a rodič mu otevře), zatímco „poříditi si“ znamená primární aktivitu zevnitř a podřízení zvenčí (tedy rodič rozhodne o příchodu dítěte, které by pak mělo přijít). Nejednou se pak stane, že dítě se stane centrem všeho v životě jednotlivého rodiče, rodičovského páru a občas i celé širší rodiny. Všichni všechno (a občas za značné dávky nervozity) podřizují dítěti. Výchova však znamená, že se už malý člověk učí chovat se nikoli tak, jak chce, ale tak, jak je správné. Křest je potvrzením toho, že se buď dospělý jednatel, nebo dospělý rodič za dítě vědomě rozhodl tuto výchovu uskutečňovat

podle Božího Slova. Aby tento závazek mohl zrealizovat, musí se jak on, tak osoba, která bere na sebe úkol kmta, o toto Slovo živě zajímat. Než se tedy uskuteční křest dítěte, minimálně oba rodiče si musí přijít vyslechnout podrobnější výklad této svátosti, jakož i závazku, který křtem na sebe (oba) berou.

Slavnost Ježíše Krále / 24. 11. 2024

Tento svátek je v liturgickém kalendáři relativně krátce, zavedl ho papež Pius XI. pro římský ritus katolické církve (tedy nikoli pro východní církve) a až do roku 1970 se slavil poslední říjnovou nedělí. Liturgická reforma druhého vatikánského koncilu znamenala rovněž revizi celého kalendáře a lepší nebo srozumitelnější uspořádání některých svátků. Mezi těmi, které byly touto reformou přesunuty, byla i slavnost Krále Krále. Přesun byl logický a propojený se zavedením nového svátku, jenž vznikl ve stejné době koncilní reformy, a to slavnosti Panny Marie, Bohorodičky na první den občanského roku (1. ledna). Protože poslední den občanského roku (31. prosinec) vždy spadá do vánočního oktávu, poslední den roku liturgického (před první adventní nedělí) byl symbolicky proměněn na připomínku finální korunovace Ježíše Krále na konci lidských i vesmírných dějin. Proto v některých geografických oblastech biskupské konference stanovily, aby se tuto nedělí jak různá společenství, tak i jednotlivci zasvěcovali Ježíši Kristu jako Králi: dobrovolným přijetím závazku poslušnosti ve všem, co nám od dalšího rána Ježíš Kristus jako Pán života a smrti poručí.

MŠE SVATÉ V KOSTELE SV. GOTHARDA

úterý	17:30
středa	17:30
čtvrtek	6:30
pátek	17:30
neděle	9:00, 10:30

ÚŘEDNÍ HODINY V KANCELÁŘI

středa	14:30–16:45

OTEVŘENÝ KOSTEL

pátek	15:00–17:00

ZPOVÍDÁNÍ

30 minut před každou mší kromě prvního pátku a neděle

PRAVIDELNÉ AKTIVITY

zkouška pěveckého sboru	pondělí 18:30
náboženství (5–8 let)	úterý 15:00
náboženství (3. třída)	úterý 16:00
náboženství (10–15 let)	úterý 17:15
modlitba růžence	úterý a pátek 17:00
biblický večer	středa 18:15

AKCE MĚSÍCE LISTOPAD 2024

1. 11.	výstav Eucharistie (17:00)
1. 11.	slavnost Všech svatých (17:30)
2. 11.	úklid kostela (8:00)
2. 11.	Dušičková mše (15:00)
3. 11.	sbírka na Arcidiecézní charitu (9:00, 10:30)
4. 11.	Modlitba za Grenadu (18:15)
5. 11.	příprava na společný život III. (18:30)
12. 11.	setkání vedoucích farních akcí (18:30)
14. 11.	zasedání Ekonomické rady (18:00)
17. 11.	ministrantské setkání (15:00)
17. 11.	příprava rodičů ke křtu dítěte (17:00)
20. 11.	zasedání Pastorační rady (17:30)
20. 11.	slavnost Ježíše Krista Krále (9:00, 10:30)

EKONOMICKÉ OKÉNKO

Na provoz farnosti a její opravy lze přispět pravidelnou kostelní sbírkou, ale i elektronickou platbou prostřednictvím QR kódu, jenž se nachází na zdi u vchodu do kostela, na webu farnosti v sekci Kontakty anebo i zde na této stránce: stačí ho načíst v aplikaci mobilního bankovníctví. Variabilní symbol pro dar farnosti na provoz a konkrétní akce je: 5052018.

100 Kč

200 Kč

500 Kč